

Ние тичахме и в долините настигнахме пълчища войници, които отиваха на война. Ние, лудетините без шапки, само в блузи, разхвърляхме техните барабани из въздуха, разкъсахме командата, спряхме армията. „Другари, стойте!“

Армията замря. Но не развали строя си. Най-младия от нас се хвана за рубилника, който всякога носеше с себе си, и започна да включва.

Войската отново тръгна.

Милиони хора, без барабани, без музика — вървяха в крак.

Нашия малчуган им извика: „Вярвате ли, че ще преминете със своя милион през хребета, който се издига пред вас?“

— Ние не вярваме, — ние . . . знаем сега, — загърмяха старите войници.

А момченцето радостно се киска и креши, отдалечавайки се към планината: „Аз съм, който направих от гърдите ви желязо, а от армията на великана машина! . . .“

Ние се отдалечавахме от войниците и им пеехме:

— А винтовките ви не са виновни.

След половина час ние, цялата наша хиляда, в един влак летяхме през Европа и тръгнахме направо към океана.

По пътя, особено в селата и полетата, нам ни отправяха тревожни сигнали.

— Спрете се! през окена няма мостове и тунела още не е пробит!

Но ние бяхме влюбени в своя трен.

И какво:

— Ние накарахме целия свет да повярва в железния призрак: влакът се носи по въздушни релси.

Нас ни срещнаха милион другари в Новия Свят. Работилниците там се простираха на цели мили. В тях се работеше всичко, като почнеш с мостове и свършеш с оптика.

Директорите на заводи събраха всички нас на митинг и говориха за новата индустрия.

„Ние се гордеем с новия свет. Ние създадохме нова машинна пластика, недостъпни за древните. Ние създадохме работници, които обичат резеца и микрометра“.

Директорите знаеха, че ние по своему сме привързани към машината.

„И ние сме привърженици на този свят!“ извикахме към естрадата.

— Да? — Опитайте се да докажете това!

Ние не ги оставихме да чакат: нашите млади лудетни същата вечер отправиха от Чикаго депеша по целия стар и нов свят, и на другия ден в една и съща минута запищяха сигналите.

Това беше първата световна музика.

А сега гледайте: има ли тълче по земята, където да дремят, където да не говорят за чудесата на този преврат?

